

เราเ... เราไปมองไปไกลเกินอ่านถ้อยคำของคอรินธ์ขึ้น ขำราชการคอรินธ์ขึ้น

ถ้าเราจะดูเข้ามาใกล้ขึ้น

ตัวเราคนหนึ่งก็คิดถึงด้วย ก็คือคอรินธ์ขึ้น

ไมใช่พระก็อ้างว่าตนว่าเป็นพระ

ไมใช่สมณะก็อ้างว่าตนว่าเป็นสมณะ

เป็นผู้หลุดออกดองนี้

ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของความเป็นพระ เป็นสมณะ เป็นผู้ประเสริฐนี้

นางพ่อกันนา สุภาโม

ใจดี ใจสบาย

Delivery

หน้าที่ของความเป็นพระ

เป็นสมณะ เป็นผู้ประเสริฐ***

หน้าที่๑๐ความเป็นพระ เป็นสมณะ เป็นผู้ประเสริฐ

เราเป็นพระ เป็นเณร เป็นตาผ้าขาว เป็นแม่ชี ที่ได้รับโอกาสจากสังคมให้บรรพชาอุปสมบท ถือนีลอุโบสถ คือเราได้รับการแต่งตั้งจากพระอุปัชฌาย์ให้เราทำหน้าที่ประพฤติปฏิบัติตัวเองด้วยการสมาทาน ถือนีล ๒๒๗ ถือนีล ๑๐ ถือนีล ๘ เราได้รับการแต่งตั้งจากสังคมโดยสมมติ ถ้าเราได้รับการแต่งตั้งแล้วเราไม่ได้ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ ความบกพร่องมันก็เกิดขึ้นแก่เรา

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เราเป็นคนที่ไม่เสียสละ รับผิดชอบจิตใจหนักแน่นในสิ่งที่เราได้รับแต่งตั้งมอบหมาย

พระพุทธศาสนา... พระพุทธเจ้าทำพื้นฐานรากฐานไว้ดี มีประชาชนนับถือ เคารพ กราบไหว้ ถวายปัจจัย ๔ อำนวยความสะดวกทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่พระ ให้แก่เณร ให้แก่ชี ถ้าใครปฏิบัติขาดตกบกพร่อง บุคคลผู้นั้นถือว่าเป็นบุคคลหลอกลวง เป็นกาฝากของประเทศ เป็นกาฝากของสังคม

หน้าที่ของเราคือรักษาศีลให้บริสุทธิ์ทุกข้อ เติบงกรรมนั่งสมาธิทำความเพียรเพื่อทำอสังขให้สิ้น

พระพุทธเจ้าไม่ให้เราเอาความสุขในเรื่องฉัน เรื่องพักผ่อน เอาความสุขจากการบริโภคใช้สอยปัจจัย ๔ เพราะสิ่งเหล่านี้พระพุทธเจ้าถือว่าเป็นของรกโลก มันเป็นเรื่องต่ำทราม มันไม่เหมาะไม่ควรแก่ผู้ที่มีมรรคผลพระนิพพาน

พระพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่สูงส่ง เป็นสิ่งที่ประเสริฐ จึงมีบุคคลส่วนใหญ่ส่วนมากที่เข้ามาบรรพชาอุปสมบท มาเอาพระพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่ทำมาหากิน เพราะไม่มีความสามารถในการทำมาหากิน เป็นพระนุ่งง่าย ทำวัตรสวดมนต์นิด ๆ หน่อย ๆ ทำกิจกรรมารยาทเรียบร้อย พอสมควร ญาติโยมก็ให้ความเคารพนับถือพอที่จะใช้สอยปัจจัยทั้ง ๔ เพื่อดำรงชีวิตอยู่ได้

ความคิดอย่างนั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่ามันเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง มันเป็นความคิดที่เห็นแก่ตัว

ข้าวแต่ละเม็ด สิ่งของที่ญาติโยมเคঁามาถวาย เสนาสนะที่โยมถวายปัจจัยมาให้สร้างนั้น เคঁาหามาด้วยความยากลำบาก เคঁาหวังที่จะได้บุญได้กุศล หวังที่จะให้นักบวชได้สืบทอดต่อยอดพระพุทธศาสนา

วัดคือสถานที่ปฏิบัติ วัดคือสถานที่ฝึก วัดนี้ไม่ใช่สถานที่ช่องสุ่มบุคคลที่ฝึกพิจารณา ไม่ใช่สถานที่ช่องสุ่มของบรรดาผู้ที่ไม่มีความสามารถในการทำมาหากิน เพื่อให้เป็นที่พักพิง อิงอาศัย วัดนี้คือสถานที่ฝึกคนที่มันไม่ดีให้มันดี คนที่ไม่เสียสละให้เสียสละ คนที่ไม่รับผิดชอบให้รับผิดชอบ คนที่ไม่หนักแน่นไม่ตั้งมั่นในความดีความถูกต้อง ให้เป็นคนตั้งมั่น วัดนี้จึงเป็นสถานที่ฝึก

บรรดาผู้ที่มาอยู่วัด... พระพุทธเจ้าท่านให้เราฝึกตัวเองให้เต็มที่ อย่าได้เห็นแก่กิน แก่นอน พักผ่อน อยู่ไปเป็นวัน ๆ พระพุทธศาสนาที่ดี ๆ แต่เราพากันมาอยู่มาอาศัยแล้วไม่ได้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

มางามในเบื้องต้นคือความรับผิดชอบต่อ... ศีลทุกข้อ ข้อวัตรปฏิบัติ ถึงเวลาให้เราทำไปเหมือนกับนาฬิกาที่มันหมุนตามกาลตามเวลานิสัยเรามันขึ้นเงี้ยวขึ้นคร้านเห็นแก่ตัวตามใจ ตามอารมณ์นั่นคือนิสัยที่จะต้องมาฝึก มาหัด มาปฏิบัติ ไม่ใช่มาสั่งสมกองทุกข์กองกิเลส โดยไม่ได้ฝึก ไม่ได้ฝน ไม่ได้ปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าสอนเรา ผอมก็ข้างมัน เหนื่อยก็ข้างมัน ลำบากก็ข้างมัน ถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เราจะเปลี่ยนจากไม่ดีให้มันดีได้อย่างไร เปลี่ยนจากดีแล้วให้มันดียิ่ง ๆ ขึ้นไปได้อย่างไร..?

การประพาศการปฏิบัตินี้เป็นสิ่งที่ดีเป็นสิ่งที่ประเสริฐ ทุกท่าน
ทุกคนที่เข้ามาในเวทีนี้ เข้ามาในสนามนี้ พระพุทธเจ้าให้เราปฏิบัติ
เพื่อที่เราจะได้เคารพกราบไหว้ตัวเอง

นิสสัยเรานั้นเป็นคนสันดานชั่ว ไม่กลัวบาป หน้าด้าน พระพุทธเจ้า
จัดว่าความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้คือพระอลัชชี เณรอลัชชี ตาผ้าขาว
แม่ขาวอลัชชี คือผู้ไม่ละอายต่อบาป คือผู้ที่ทำให้ตัวเองตกต่ำหรือเสื่อม
และทำให้คนอื่นตกต่ำและเสื่อมไปด้วย

คนเก่งคนฉลาดมันหาได้ไม่ยาก แต่คนที่ตั้งใจเสียสละรับผิดชอบ
มีความหนักแน่นนี้ มันหาไม่ค่อยจะมี

วัดหนึ่ง ๆ นะ... พระพุทธเจ้าท่านมอง พระอรหันต์ท่านมอง ครูบาอาจารย์ท่านมองว่าใครบ้างมีความรับผิดชอบ ใครบ้างมีความตั้งมั่น และเสียสละ บุคคลอย่างนี้เค้าเรียกว่าเป็นบุคคลที่งามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง และงามในที่สุด

เราเป็นคนที่จะต้องมาฝึก มาปฏิบัติ เพื่อสร้างบารมีให้กับตัวเอง ถึงจะบวชไม่นาน เราก็ตั้งใจปฏิบัติให้เต็มที่เต็มร้อยเหมือนพระพุทธเจ้าสอน ยิ่งบวชนานนั้น ยิ่งเอาจริงเอาจัง มันจะได้เป็นตัวอย่างทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ

คนแก่ก็ยิ่งแยะ พระแก่ก็ยิ่งแยะ... พระเก่านั้น วัดก็ไม่กวาด ทำวัตรก็ไม่ค่อยจะทำ นั่งสมาธิเดินจงกรมนะยังไม่เอา อย่างนี้พระพุทธเจ้า ท่านไม่ได้เรียกว่าพระ คือ เปรตตนหนึ่งเท่านั้นอยู่ประจำวัด “เรามองดูซิ วัดหนึ่ง ๆ นี่มันมีเปรตกี่ตัว เปรตผู้ชายเปรตผู้หญิงมันมีกี่ตัว..?”

ถ้าเราไม่ปรับตัวเองเข้าหาพระวินัย หาข้อวัตร หาสมาธิ ทำตามใจตัวเอง เรานั้นก็คือเปรตตนหนึ่งประจำวัด

พระเจ้า เณรเรา โยมผู้ปฏิบัติธรรม สิ่งที่มีมันจะไม่สงบนั้นคือ การผิตศีล โยมเราก็เหมือนกันถ้าผิตศีลแล้ว มันต้องไม่สบายแน่...

ถึงจะมีความสุข ก็ความสุขแบบเป็นคนที่เค้าเรียกว่า
“จิตใจอันธพาล ไม่ใช่จิตว่างจากกิเลส”

ทำวัตรเช้าละ เป็นสิ่งที่ได้บุญได้กุศลเยอะ... พระพุทธเจ้าให้เราฝึก ความเหนื่อย ความยาก ความลำบาก เหนื่อยก็ช่างมัน ลำบากก็ช่างมัน ง่วงเหงาหาวนอนก็ช่างมัน พระพุทธเจ้าให้เราเอาความสุขกับการเสียสละ เอาความสุขจากละความเห็นแก่ตัว

ถ้าเรามาบวชมาอยู่วัดในสภาพอย่างนี้ จิตใจของเรามันจะผ่องใส ได้อย่างไร มันจะประเสริฐได้อย่างไร เพราะเราเอาเปรียบประชาชน เราเอาเปรียบชาวบ้าน เราหน้าด้านหน้ามีนนะ เราไม่ละอายหรือที่ชาวบ้าน เค้ากราบเราไหว้เรา เค้าใส่บาตรแล้วเค้ายกมือใส่หัวเราทุกคนเลย เรามั่นกล้าหรือที่ให้เค้ายกมือใส่หัว เราจะไปโทษโยมว่าเค้าไม่เคารพนับถือนั้นไม่ได้ เพราะเราไม่สมควรที่จะให้โยมเค้ากราบไหว้เคารพนับถือ

คนเรานะ ถ้าเราจะมาเอาตัวเองเป็นใหญ่ไม่ได้ มันยังแย่งไปทุกวัน พระพุทธเจ้าตรัสว่าธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความอยากใหญ่ ไปเป็นเพื่อการสั่งสมกองกิเลส ไปเป็นเพื่อลุ่มหลงในกามคุณ ไม่ได้อด ไม่ได้ฝืน ไม่ได้ทน ธรรมเหล่านั้นไม่ใช่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

เรานะ... เราไปมองไปไกลเกินว่านักการเมืองคอร์รัปชัน ข้าราชการคอร์รัปชัน ถ้าเราจะดูเข้ามาใกล้ล่ะ ตัวเราคนหนึ่งคือตัวงงคือผู้คอร์รัปชันนะ ไม่ใช่พระก็อ้างว่าตนว่าเป็นพระ ไม่ใช่สมณะก็อ้างตนว่าเป็นสมณะ เป็นผู้หลอกลวงนะ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของความเป็นพระ เป็นสมณะ เป็นผู้ประเสริฐนะ

การปฏิบัติเราไม่ต้องหนีไปไหนหรอก เราไม่ต้องหนีไปป่าไปเขาไปถ้ำไปอะไรหรอก พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ให้เราถือนิสัยของพระพุทธเจ้า เอาพระธรรมเป็นที่ตั้ง ให้มันรักษาพระวินัยได้ทุกข้อ ให้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติสมควร มันถึงจะเป็นไปตามลำพังใจ เป็นไปตามความปรารถนาของตนเองได้ คือเป็นบุคคลที่ไม่เสื่อมนะ นี่เรายังเป็นพระเสื่อม เณรเสื่อม ชีเสื่อม

พระพุทธเจ้าให้เราทุกคนพิจารณาปัจจุเวกขณะทุก ๆ วันนะ “วันคืนล่วงไป ๆ เรากำลังทำอะไรอยู่..?” เราติเตียนตนเองได้ โดยศีลหรือไม่ เรามีความเสียสละเพียงพอแล้วหรือไม่ มีความตั้งมั่นไม่หวั่นไหว ไม่หลงในกิเลสอัตตาตัวตนแล้วหรือไม่ พระพุทธเจ้าให้เราพิจารณาตนเอง เราจะได้แก้ไข

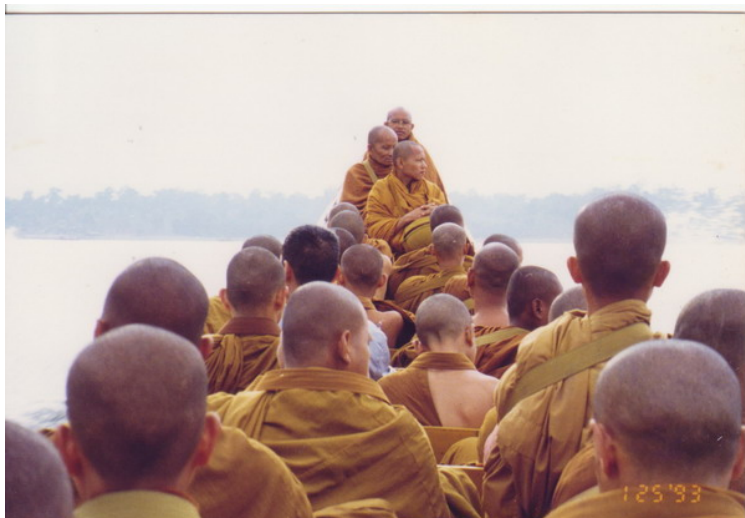
อดีตที่มันผ่านไปมันก็เอาคืนมาไม่ได้ อนาคตคือความดีที่กำลังจะทำได้ พระพุทธเจ้า ตรัสว่าทุกอย่างนั้นมันมีเหตุมีปัจจัย ไม่ใช่เรื่องลม ๆ แล้ง ๆ ไม่ใช่เรื่องลอย ๆ

ยาเสพติดก็เป็นสิ่งที่ละได้ยาก กิเลสทั้งหลายทั้งปวงยังเป็นสิ่งที่ละได้ยาก ถ้าเราใจไม่แข็งแรง ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพันกันเลยนะ มันคงบรรลุมรรคผลนิพพานไม่ได้

เรามาบวชเดือนสองเดือน มาบวชเป็นปีหรือหลายปี เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีนี้ แสดงว่าเราคือบุคคลที่เป็น “โมฆะ” แสดงว่าเรานี้เสียสละน้อย รับผิดชอบน้อย ไม่มีความตั้งใจในธรรม

เราดูตัวอย่างอย่างหลวงปู่มั่น ท่านเป็นพระอย่างไร..?

ท่านเป็นพระที่เอาจริงเอาจัง เป็นพระที่ตั้งอกตั้งใจ หลวงพ่อชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพงก็เหมือนกัน ท่านหลวงตามหาบัวฯ ท่านเจ้าคุณพุทธทาสภิกขุก็เหมือนกัน ท่านเหล่านี้ดูแล้วนะสุดยอด ไม่ได้เอาตัวเองเป็นใหญ่ ท่านเอาธรรมะ เอาพระวินัยของพระพุทธเจ้าอย่างเดียว

วันไหนถ้าเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามธรรมวินัย วันนั้นหัวใจเราเป็นพระ ถ้าวันไหนเราปล่อยใจไปทางโลก คิดอะไรก็เหมือนทางโลกหมด คำเรียกว่าเป็นโยม วันไหนเรากลัวความยากลำบาก กลัวเหน็ดกลัวเหนื่อย กลัวทำวัตรเช้าวัตรเย็น คำเรียกว่าหัวใจเราเป็นอสุรกาย “ไอ้พวกเปรต พวกยักษ์ พวกอสุรกาย มันอยู่ในใจของเรานี้ละในชีวิตประจำวัน..!”

พระพุทธเจ้าท่านให้เราดูว่าเรามันเป็นพระหรือว่ามันเป็นนาย เป็นอื่นะ เราจะได้เอาผ้าเหลือง เอาการโกนหัวหลอกเค้าไปเรื่อย ๆ ...

เราลองคิดดูซิ อย่างลิงตัวหนึ่งอย่างนี้แหละ เราอยากแต่งตั้งให้มัน เราก็เอาเสื้อใส่ เอากางเกงมาใส่ให้มัน มันก็เป็นขนาดนั้นนะ แต่ว่าความประพฤติมันก็ยังเป็นลิงอย่างเก่า ถ้าเราไม่ตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะ เราไม่ดีแน่ เราต้องเลวแน่นอน

บางคนก็สงสาร คนโน้นก็สีกไป คนนี้ก็สีกไป แต่ครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้มองอย่างนั้นนะ... ครูบาอาจารย์มองว่าเจ้านี้มันสีกไปดีแล้ว มันมีความละอายต่อบาป มีความเกรงกลัวต่อบาป มันขอลาหลวงพ่อสีกไป แต่ยังมีอีกหลายเจ้าที่ยังไม่มีความละอายต่อบาปไม่มีความเกรงกลัวต่อบาป รู้ว่าตัวเองแยกกียังไม่ยอมสีก มันทำให้หลวงพ่อหนักอกหนักใจ

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เอาปริมาณนะ ท่านให้เอาคุณภาพ ท่านถึงแต่งตั้งว่าสงฆ์สาวก ในพระพุทธเจ้าคือผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ ปฏิบัติสมควรที่จะเคารพกราบไหว้ มันมียี่ห้อของมันอยู่ ยี่ห้อคือความประพฤติ

ถ้าผู้มาบวชมาอยู่วัดไม่ตั้งอกตั้งใจนั้นเค้าเรียกว่าเป็นบุคคลอนาถา...

บุคคลอนาถาก็หมายถึงคนยากคนยากคนไม่มีญาติพี่น้องวงศ์ตระกูล เปรียบเสมือน พระเรา เณรเรา ซีเราที่มาบวชมาปฏิบัติ แต่ว่าไม่ประพฤติ ปฏิบัติเค้าเรียกว่าเป็นพระอนาถา เป็นพระปล่อยตัวเองไปตามกรรมตามเวร ที่ไม่มีรากเหง้าเหล่ากอของพระพุทธเจ้า ไม่ได้ตั้งอยู่ในพระธรรม ไม่ได้เดินตามรอยของพระอริยสงฆ์นะ

เรื่องทิลุमानะอัตตาตัวตนนี้มันใหญ่มากยิ่งกว่าภูเขาพระสุเมรุอีก ยากที่ทุกคนจะต้องฟังทลายได้ ถ้าเราไม่ตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ตั้งมั่นในพระพุทธเจ้า ตั้งใจปฏิบัติบูชา เอาร่างกายนี้เอาชีวิตที่ประเสริฐนี้ มาประพฤติปฏิบัติ ยอมตัด ยอมละ ยอมวาง ความชอบใจความไม่ชอบใจ ออกจากใจของเรา

ทุกท่านทุกคนน่าจะลองถามตัวเองดูว่าสิ่งดี ๆ สิ่งทีประเสริฐนี้ทำไมมันไม่อยากปฏิบัติ ทำไมมันไม่ยอมปฏิบัติ เมื่อไม่ประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะได้ผลได้อย่างไร

วันนี้ได้นำพระธรรมคำสั่งสอนแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากล่าว ด้วยความเมตตาของพระพุทธเจ้า ความเมตตาของครูบาอาจารย์ขอให้ทุกท่านทุกคนได้เข้าใจในการประพฤติปฏิบัติว่าการปฏิบัติว่ามันต้องปฏิบัติอย่างนี้มันถึงจะเข้าถึงอรรถ ถึงธรรม ถึงสัจธรรม ถึงมรรค ถึงผล เป็นที่เดินตามรอยของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

โอดาทหลวงพ่อกัณหา สุขกาโม ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

วัดป่าทรพย์ทิวธรรมาราม ต.วังหมี่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

God... Love.